

ԲԱՐԻ ԼՈՐԻ

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթիվ / Մայիս, 2009թ., N 1 (1)

Քույրեր ու եղբայրներ: Այս թերթի տպագրության առթիվ ցանկանում եմ ասել, որ շատ աստվածահաճո ծառայություն է արվում, և թող Սուրբ Հոգու առաջնորդությամբ այս ծառայությունն ավելի ընդլայնվի:

Այն ամենի մեջ, ինչ որ արվել է ու պիտի արվի, թող Տերը փառավորվի: Թող որ այս թերթի հրատարակումը շատ-շատերի համար հոգևոր շինություն լինի, արդյունք տա, և Սուրբ Հոգու գործը հայտնապես երևա: Ամեն բան պետք է արվի աղոթքով, որպեսզի ոչ թե մարդու գիտելիքն արտահայտվի, այլ՝ Սուրբ Հոգու առաջնորդությունը, քանզի միայն Նա գիտի, թե ինչի կարիք ունի Եկեղեցին՝ Աստծո ժողովուրդը՝ ծերը, երիտասարդը, պատանին, մանուկը:

Եկեղեցին էլ, իր հերթին, պետք է աղոթի թերթի տպագրության և այդ գործի մեջ ծառայողների համար, որպեսզի ամեն բանի մեջ Տիրոջ գործակոր ձեռքը երևա: Այս գործի մեջ ծառայողները ևս պետք է հարատև աղոթքի մեջ լինեն, ամեն բան անեն միաբանությամբ, խնդրեն, որ Աստված իմաստություն տա՝ գործելու Տիրոջ կամքի համեմատ, որպեսզի ամեն բանի մեջ Աստված փառավորվի:

Գրված է՝ «Արդ թե՛ ուտեք, թե՛ խմեք եւ թե՛ ինչ գործ որ ընեք, ամեն բան Աստուծոյ փառքին համար ըրեք» (Իւորոմ. 10:31). առավել ևս, ինչ որ պիտի գրվի, հորդորվի ու բացատրվի՝ թող սրա մեջ էլ Աստված փառավորվի:

Խոսքս ուղղելով ընթերցողներին՝ հորդորում եմ, որ թերթը ուղղակի չկարդան ու մի կողմ դնեն, կամ էլ օգտագործեն ուրիշ նպատակներով, այլ փոխանցեն միմյանց, որովհետև դրանում Աստծո Խոսքն է գրված:

Թող այս գործի մեջ Աստծո օրհնությունն ու առաջնորդությունը լինի, և թերթն ընթերցվի ոչ միայն եկեղեցու անդամների, այլև բոլոր քրիստոնյաների կողմից:

Մամիկոն Ղազարյան
ավագ եպիսկոպոս

«...Ինձ ուղարկողը ինձ հետ է, ինձ մենակ չի թողել Հայրը, որովհետև ես միշտ Նրան հաճելի բաներն եմ անում»
(Հովհ. 8:29)

Աստծո շնորհքի և սիրո հայտնությունն ունեցող մարդն անկեղծ նվիրված է Աստծուն: Երբ քրիստոնյաներին հալածող Սողոսին Դամասկոսի ճանապարհին հայտնվեց Քրիստոսը, Սողոսն ասաց. «Տե՛ր, ի՞նչ ես կամենում, որ անեմ» (Գործք. 9:6): Սողոսը, որ հետո կոչվեց Պողոս, Քրիստոսին հանդիպելուց հետո ամբողջովին խոնարհվեց Նրա առջև՝ հրաժարվելով իր անցյալի ընթացքից, ցանկանալով, որ այսուհետև իր ընթացքն ամբողջովին լինի Աստծո կամքով: Պողոսն այդ ճշմարտությունը հաստատում է. «...Վասն զի Քրիստոսի սերը մեզ ստիպում է և սա ենք միտք անում, թե եթե մեկն ամենի տեղ մեռավ, ուրեմն ամենը մեռած են. և ամենի համար մեռավ, որ կենդանի լինողներն այլևս ոչ թե իրենց անձերի համար կենդանի լինեն, այլ Նրա համար, որ իրենց համար մեռավ և հարություն առավ» (II Կորնթ. 5:14-15):

Նույն ճշմարտությունը հաստատում է նաև Հովհաննես առաքյալը. «...Մենք սիրում ենք Նրան, որովհետև Նա առաջ սիրեց մեզ...» (I Հովհ. 4:19):

Աստծուն սիրող մարդու գերագույն նպատակն է Նրա ներկայության ուրախությունը վայելելը և Նրան փառավորելը (Հովհ. 7:18, 8:29):

Պողոս առաքյալը գրում է, որ մենք ամեն բան պետք է անենք Աստծո փառքի համար (I Կորնթ. 10:31):

Աստված օրհնի, որ մեր ներսում Սուրբ Հոգու գործությամբ Աստծո սիրո կրակը ավելի բորբոքվի, ապրենք Նրան հաճելի կյանք, և որ այս հոգևոր ամսաթերթն էլ ծառայի Աստծո փառքին ու նպաստի մեր ժողովրդի հոգևոր արթնությանը:

Մամիկ Զաքարյան
եպիսկոպոս

Թանկազին քույրեր և եղբայրներ, սիրելի ընթերցողներ, ես ուրախ եմ ողջունել ձեզ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի սիրով:

Ի սրտե ցանկանում եմ, որ այս խոսքը հասնի յուրաքանչյուր ընթերցողի սրտին: Մեր թերթի տարածման նպատակը Աստծուն չճանաչող մարդկանց սրտերում սեր, խաղաղություն, բարություն և Աստծո Խոսք սերմանելն է:

Մեր եկեղեցին հալածանքների և հետապնդումների ժամանակ հաստատուն և հավատարիմ է մնացել Աստծուն: Այդ ընթացքում մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսը Հայաստանում շատ մեծ և հրաշալի գործեր է կատարել:

Մենք գոհանում ենք Տիրոջից այս ազատության հա-

մար, որովհետև կարող ենք նպաստել, որպեսզի Քրիստոսի Բարի Լուրի լույսը թափանցի շատ սրտերի մեջ, որոնք տառապում են չարությունից, մեղքից և կյանքի դժվարություններից, և օգնի նրանց գտնել դեպի երկինք տանող միակ ճանապարհը:

Տիրոջ օգնությամբ մենք կջանանք պահպանել Ավետարանի բարի ավանդույթները: Տեր Հիսուս Քրիստոսն ասել է. «Ես եմ աշխարհի լույսը»: Մեր ձգտումն է՝ օգնել բոլոր կարիքավորներին՝ իրենց սրտերում խաղաղություն և ուրախություն գտնել: Թող այս թերթը, փարոսի նման, կործանվող աշխարհի խավարից փրկության կանչի շատ մեղավորների:

Մերգեյ Կևորկով
ավագ եպիսկոպոս

Սիրելիներ, ուզում եմ, որ առաջին անգամ լույս տեսնող այս թերթը նպաստի բոլոր ընթերցողների հոգևոր շինությանը, և Քրիստոսի սերն աճի մեր մեջ:

Շփվելով շատ քրիստոնյաների հետ՝ նկատում եմք, որ սատանային հաջողվել է շատերի ուշադրությունը կենտրոնացնել մարդկային հարաբերությունների վրա: Մարդիկ, դատելով և բամբասելով իրար, մեծ վնաս են հասցնում եկեղեցուն: Նրանք չհասկանալով ծառայություն են մատուցում սատանային, սատանան ծիծաղում է նրանց վրա, իսկ իրենք կարծում են, թե «նախանձավոր» են եկեղեցու սրբության համար: Բոլորի համար էլ պարզ է, որ այս ամենը սատանայի ուզածն է:

Ինչպես Պողոս առաքյալն է ասում՝ «...զայս կրսեմ ձեր մեջ եղող ամեն մեկուն, որ արժան եղածը մտածելեն ավելի բան չմտածե, հապա զգաստ կենալ մտածե...» (Հռոմ.12:3): Այսինքն՝ քրիստոնյան իր ամբողջ ուշադրությունը պետք է դարձնի Քրիստոսի վրա և, վստահելով

Աստծուն, մխիթարվի հավիտենական կյանքի հույսով ու հավատա, որ կգա այն երջանիկ օրը, երբ ինքն էլ մյուս սուրբերի հետ միասին կդիմավորի Նրան, որ գալու է ամպերով ու չի ուշացնելու Իր խոստումը:

Հուսով եմք, որ եղբայրների հորդորական ու մխիթարական խոսքերն այս թերթի միջոցով կարող են ծառայել մեր ժողովրդի մեջ Քրիստոսի Ավետարանի Բարի Լուրը տարածելուն:

Սիրելի՛ ընթերցող, եթե դու հանդիպել ես երկրավոր դժվարությունների, վշտերի, զրկանքների, ապա դու այդ ամենի մեջ հավատքով տես՝ Հիսուս Քրիստոսի փառքը, որ պետք է բացվի ապագա տիեզերքում՝ Նոր երկնքում: Ուրեմն, դու համեմատի՛ր ժամանակավորը հավիտենականի հետ և միշտ ընտրի՛ր հավիտենականը:

Հրահատ Ամիրբեկյան
ավագ հովիվ

ԵԿԵՔ ԻՆՉ, ԲՈԼՈՐ ՀՈԳՆԱԾՆԵՐ ԵՎ ԲԵՌՆԱՎՈՐՎԱԾՆԵՐ....

ՄԱԹԵՎՈՍ 11:28

Սիրելիներ: Այսօր, երբ մենք գտնվում ենք վերջին օրերի նախաշնչին, երբ մարդիկ գնալով ավելի են չարանում՝ դառնալով անձնասեր, արծաթասեր, անգութ, ամբարտավան, դաժանաբարո, ու երբ մարդիկ տառապում են սրբեաններով և գալիքի նկատմամբ ունեցած վախով՝ այսօր նույնպես հնչում են Տեր Հիսուսի՝ երկու հազար տարի առաջ ասած խոսքերը. **«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու քեռնավորվածներ, և ես ձեզ պիտի հանգչեցնեմ»:**

Իսրայելի թագավոր Դավիթն ապրել էր մահվան սարսափը՝ անցնելով մահվան ձորի հովիտով, բայց Նա ասաց. **«Ըն ցուպդ ու զավազանդ, անոնք զիս պիտի մխիթարեն»:** Դավթի համար Տերը բարի հովիվ էր, և այդ պատճառով էլ նա ասում էր, որ **«...ես ոչ մի բանի կարիք պիտի չունենամ...»** (Սաղմոս 23:1):

Ո՞վ է քո հովիվը, սիրելի՛ քույր կամ եղբայր, ո՞ւմ ձայնն ես դու լսում: Նա կանչում է քեզ այսօր, որ գնաս Նրա ետևից և գտնես քո անձի հանգստությունը, քանզի Նա քեզ առաջնորդում է հանդարտ ջորերում քով, պառկեցնում է քեզ խոտավետ արոտներում, նորոգում է քո հոգին: Նա քեզ համար դրեց Իր կյանքը:

Տերն այսօր նույնպես, ինչպես և երկու հազար տարի առաջ, ամեն ցանկացողին, ինչպես նաև քեզ, հրավիրում է մասնակցելու հարսանեկան խնջույքին և ուզում է, որ մենք բոլորս ընդունենք այդ հրավերը (Ղուկ.14:15-24): Տերը ոչ ոքի բացառություն չի անում, Նա հրավիրում է բոլորին. **«Քանզի Աստծո փրկարար շնորհքը բոլոր մարդոց երեւցալ»** Տիմ.2:11:

Կանչվածները ետ քաշվեցին և մերժեցին հրավերը՝ կին, արտ, 5 զույգ եզ առնելու պատճառաբանությամբ: Ո՛չ կին, ո՛չ արտ, ո՛չ էլ եզ առնելը մեղք չէ, մեղքը Տիրոջ հրավերը մերժելն է:

Այսօր շատ հավատացյալներ, թեպետ եկեղեցու մեջ են, բայց նման են այն հրավիրվածներին, ովքեր չուզեցին մասնակցել հարսանիքին, քանզի այս աշխարհիս զբաղմունքն ու հարստության խաբեությունը խեղդում են հրավերի խոսքը, և խոսքը մնում է անպտուղ (Մատթ.13:22):

Չլինի թե աշխարհիկ զբաղմունքները խանգարեն քեզ՝ մասնակցելու հարսանիքին: Սիրելի՛ս, եթե դու մտածում ես, որ կարող ես գործերդ ավարտել ու հետո գալ Տիրոջը, ապա սխալվում ես. այս աշխարհում ոչ ոք չի հասցնում ավարտել իր գործերը:

Վրաստանում ապրում էր մի դերձակ: 90-ական թվականներին նա հայտնվեց ծայրահեղ աղքատության մեջ: Երբ նրան վկայեցին Աստծո մասին և նա դարձի եկավ, հոգևորները սկսեցին նրան հագուստ կարելու պատվերներ տալ: Նրա գործը Տերն օրհնեց, բայց նա տարվեց գործով և պատվերների շատության պատճառով չէր հաճախում պաշտամունքների: Մի օր նա անցնում էր գերեզմանների մոտով ու հանկարծ մի ձայն լսեց, որն ասաց. «Որդի՛ս, այստեղ թաղված բոլոր մարդիկ կիսատ են բողել իրենց գործերը»: Այդ պահից նա ուշքի եկավ, հասկացավ իր սխալն ու նորից սկսել հաճախել պաշտամունքների:

Երբ Տերը մեզ ասում է «Եկե՛ք», դա նշանակում է, որ մենք դեռ հեռու ենք Նրանից: Այս հրավերը վերաբերում է նաև եկեղեցու այն անդամներին, ովքեր դեռ սրտով հեռու են: Հայրն անառակ որդու համար մեծ ընդունելություն կազմակերպեց, բայց մեծ որդին բարկացավ ու չէր ուզում մտնել տուն, իսկ հայրը, դուրս գալով, աղաչում էր որդուն: Ավագ որդին տան մեջ էր, բայց սրտով հեռու էր հորից: Նա ուներ իր բարեկամները, և նրա ուրախությունը ոչ թե հոր տան մեջ լինելն էր, այլ՝ իր բարեկամների հետ լինելը:

Այսօր գուցե դու էլ եկեղեցում ես, բայց քո ուրախությունը եկեղեցում՝ քո Հայր Աստծո հետ չէ, և եթե մոլորված ու անառակ որդու նման մեկը վերադառնում է եկեղեցի, դու նախանձում ես ու բարկանում... Հիսուսը չի եկել կորցնելու, Նա եկել է փրկելու: Եթե որևէ մեկը դարձի է գալիս, մենք միայն պետք է ուրախանանք:

«Եկե՛ք» հրավերն ասում է մեզ, որ մեր Տեր ու Փրկիչ Քրիստոսի շնորհիվ բացվեց փակ դուռը, և այսօր էլ դեռ բաց է ամեն եկողի համար:

Տասնյակ տարիներ առաջ իր դստեր հետ ապրում էր մի այրի: Աղջիկը վատ վարքի տեր էր, և մեղքը տիրել էր

նրան: Մի անգամ գիշերով նա անհետացավ տնից: Մայրն ամենուր փնտրում էր նրան, բայց ապարդյուն: Մոր սիրող սիրտը չէր կարողանում հանգստանալ, և նա որոշեց այդ օրվանից ևեք գիշերները չփակել խրճիթի դուռը: Մայրն ինքն իրեն ասաց. «Ես չեմ փակի դուռը, որպեսզի եթե իմ աղջիկը հանկարծ որոշի տուն վերադառնալ, ոչ մի արգելք չլինի նրա ներս մտնելուն»:

Աղջկա մայրը որոշեց դատերը փնտրել մոտակա մեծ քաղաքում: Ունենալով իր մոտ դատեր նկարը՝ նա ամենուր ցույց էր տալիս դրանք և հարցնում. «Չե՞ք տեսել արդյոք այս աղջկան»: Ոչ ոք նրան համոզիչ պատասխան չէր տալիս, և մոր սիրտն ավելի էր ցավում: Վերջապես ինչ-որ մեկը խորհուրդ տվեց ամենուր փակցնել աղջկա նկարները: «Թողե՛ք գրություն այդ նկարների տակ, որ ձեր աղջիկը կարդա»: Մայրն այդպես էլ արեց: Նա նկարների տակ ձեռքով գրեց. «Մարիա, տուն արի, դուռը բաց է...»:

Մարիան կարդաց այդ գրությունը և վերադարձավ տուն: Նա տեսավ, որ դուռը բաց է, կամաց ներս մտավ ու, մոտենալով մորը, գրկեց նրան և համբուրեց:

Երկնքի Արքայության դուռն այսօր բաց է բոլոր մեղավորների համար: Մարդու մեղքերն ու հանցանքներն արգելք չեն հանդիսանում փրկության համար, այլ ընդհակառակը՝ անհրաժեշտ պայման են Քրիստոսի փրկարար շնորհքի հայտնության համար: Քանի որ մարդու մեջ բնականից կա օրենքի մտածելակերպ, ուստի նա ասում է. «Չեմ կարող փրկվել, քանի որ իմ մեղքերը շատ-շատ են»:

Պարզ է, որ քանի դեռ հիվանդը հիվանդ է, ուրեմն նրան բժիշկ է պետք, և քանի որ նա աղքատ է, ուրեմն օգնություն է պետք: Եթե մարդը մեղավոր չլիներ, Քրիստոսը չէր գա աշխարհ՝ Իր շնորհքով ձրի փրկություն տալու մեղավորին:

Տերը փրկեց խաչի վրայի ավազակին ոչ թե նրա համար, որ նրա մեղքերը քիչ էին, այլ՝ որ նա հավատաց Տիրոջ ողորմությանը և ստացավ ձրի փրկություն:

Ուրեմն, սիրելի՛ մեղավոր, եթե դու շատ ես հոգնել այս կյանքից և նույնիսկ մոտ ես մահվանը, միևնույն է, Տերը քեզ կանչում է հանգստություն գտնելու: Քրիստոսի խոսքը՝ «Եկե՛ք ինձ», նշանակում է, որ Նա կանչում է մեզ դեպի Իրեն, ու ոչ թե մեկ այլ տեղ:

Սիրելիներ, այսօր Նա կանչում է քեզ անկախ քո վիճակից՝ հոգնած ես այս կյանքից, հիվանդ ես, կորցրել ես աշխատանքդ և ապագային նայում ես վախով, կորցրել ես հարազատներդ...

Արդյո՞ք պատահական էր Հիսուսի՝ Բեթհեզդայի ավազանի մոտ գնալը: Ո՛չ, Նա եկավ հենց այդ 38 տարվա հիվանդի համար (Հովհ. 5:1-15):

Կան մարդիկ, ովքեր մեծ գումարներ են ծախսում «հանգստություն» գտնելու համար, գնում են այլ երկրներ: Բայց այդ ամենը զուր է. ուր էլ գնաս, ինչքան էլ հարուստ լինես՝ միևնույն է, քո հոգու հանգիստը չես կարող գտնել: Աշխարհը քեզ չի կարող բավարարել, առանց Քրիստոսի քո հոգին միշտ քաղցած կմնա:

Ռուսաստանի Ելիզավետա I թագուհու մահից հետո,

1762թ. նրա պահարաններում գտան 15.000 զգեստ: Նա ամեն երեկո երեք անգամ փոխում էր զգեստներն ու չէր բավարարվում: Հանգստություն կարող է տալ միայն Աստված:

Մի մարդ էր ապրում Ամերիկայում: Նա չուներ ոչ մի հոգս, հարուստ էր ու «երջանիկ»: Ուներ մի կին ու մի աղջիկ: Մի օր նրա կինը հիվանդացավ: Կարծելով, թե բժիշկները կբուժեն կնոջը՝ նա հրավիրեց քաղաքի ամենալավ բժիշկներին, բայց հետո համոզվեց, որ նրանք ամեն ինչ չէ, որ կարողանում են անել: Բոլոր բուժումներն անօգուտ էին, և որոշ ժամանակ անց կինը մահացավ: Կնոջ մահով ամուսնուց հեռացան նաև երջանկությունն ու հանգիստը, և նա ամբողջ ուշադրությունը կենտրոնացրեց աղջկա վրա: Աղջիկը 19 տարեկան էր, երբ պարզվեց, որ մոր հիվանդությունն անցել է նրան. որոշ ժամանակ անց մահացավ նաև աղջիկը: Սարսափելի վիշտն էր պատել որբացած հորը, ու կյանքն անտանելի էր դարձել:

Մի օր նա վերցրեց իր կարողությունը և տեղափոխվեց Եվրոպա, շրջագայեց մեծ քաղաքներում ու մայրաքաղաքներում: Նա ճանապարհորդությունից վերադարձավ արդեն սպիտակած մազերով: Նրան սկսեցին այցելել ընկերներն ու հարևանները, նրան իրենց մոտ հյուր էին հրավիրում, բայց նա բոլորին ասում էր. «Ինձ հանգիստ թողե՛ք, դուք չեք կարող ասել, թե որտեղ եմ հիմա իմ կինն ու դուստրը, և թե որտեղ կլինեն ես: Դուք ինձ չեք կարող հանգստություն տալ»:

Սուրբ Գիրքն ասում է, որ ամեն մարմին խոտի պես է և մարդու բոլոր փառավորությունը՝ խոտի ծաղկի պես, խոտը կչորանա, ծաղիկը կթափվի, բայց Աստծո Խոսքը կմնա հավիտյան:

Հանգիստ մի՛ փնտրեք ոչ մի տեղ և մի՛ փնտրեք վաստակել այն: Հանգիստը չեն վաստակում աշխատանքով: Տերը կանչում է մեզ, որպեսզի առանց նախապայմանի հանգստություն շնորհի:

Եթե դու հոգնել ես օրենքը պահելուց, հիշի՛ր, որ օրենքի անկողինը քեզ համար կարճ է, և նրա ծածկոցը չի կարող ծածկել քեզ (Եսայի 28:20): Արի՛ Քրիստոսին, Նա քեզ հագիստ է խոստանում:

Մեղավոր կինը, որը հայտնի էր ամբողջ քաղաքում, եկավ Քրիստոսին, իր մեղքերի համար ներում ստացավ և գտավ հանգստությունը Քրիստոսի մոտ (Ղուկաս 7:36-49):

Այսօր դեռ լավում է Աստծո հրավերը՝ «Եկե՛ք», իսկ վաղն արդեն կարող է լավել՝ «մեկդի՛ գնացե՛ք»:

Եղե՛ք իմաստուն և ընդունե՛ք Քրիստոսի հրավերը: Մի՛ ասեք, թե՛ շատ տարիներ եմ եկեղեցու մեջ, մի՞թե չեմ եկել: Ո՛չ, անառակ որդու եղբայրն էլ էր հոր տան մեջ շատ տարիներ ու դեռ չէր եկել հորը: Միգուցե դու էլ, թեկուզ եկեղեցում ես գտնվում, բայց դեռ չես եկել ու մոտեցել Քրիստոսին: Շտապի՛ր մոտենալ Նրան: Ամեն:

**Հրահատ Ամիրբեկյան
ավագ հովիվ**

Մի անգամ Իտալիայի թագավոր Հումբերտոն իր սովորական զբոսանքի ժամանակ նկատեց երկու փոքրիկ տղաների, որոնք ինչ-որ բանի մասին վիճում էին։ Նրանք աչքից բաց չէին թողնում թագավորին և մի քանի անգամ մատով ցույց տվեցին նրան... Վերջապես, նրանցից մեկը վճռականորեն գնաց դեպի թագավորը, հանեց գլխարկը, խոնարհվեց և ասաց.

- Ներեցե՛ք, խնդրում եմ, պարո՛ն, ճիշտ է, չէ՞, որ Դուք թագավորը չեք։

- Ինչո՞ւ ես կարծում, թե ես թագավորը չեմ,- ժպտալով հարցրեց նա։

- Որովհետև... - և տղան լռեց։ Նրան օգնության եկավ ընկերը.

- Որովհետև Ձեր գլխին թագ չկա... Նա կարծում է, թե

թագավորները միշտ թագ են կրում։ Բարի՛ եղեք, ասացե՛ք նրան, որ ես ճիշտ եմ ասում, թե Դուք թագավորն եք։

- Ինչ արած,- ասաց Հումբերտը,- խոստովանում եմ, որ ես թագավորն եմ։

- Օ, ես գիտեի՛ դա,- բացականչեց տղան,- Դուք, հավանաբար, թագը կրում եք միայն տոն օրերին։

- Ո՛չ, բարեկամս, - լրջորեն պատասխանեց թագավորը,- ինձ համար այն ժամանակ է տոն, երբ մոռանում եմ, որ թագ եմ կրում։

Այո՛, միշտ չէ, որ երջանկությունն այնտեղ է, ուր թագն է, հարստությունն ու փառքը։ Երջանկությունն այնտեղ է, ուր խիղճը հանգիստ է, շրջապատողների հետ խաղաղություն կա, և որտեղ բավարարվում են քչով։

Ասոր համար կ'ըսեն չեզի. ինչ բան որ աղօթքով կը խնդրեք, հաւաքացեք թէ պիտի առնէք եւ պիտի ըլլայ չեզի։ **ՄԱՐԿՈՍ 11:24**

Տեր Աստված, Դու մեզ հզոր զենք ես տվել, իսկ մենք թույլ ենք տվել, որ այն ժանգոտվի։ Մենք թույլ ենք տվել, որ այդ հզոր ուժը անտարբերության մատնվի, և այն նիքիկ է։ Մի՞թե սեփական մարմնի հանդեպ հանցագործություն չի լինի, եթե մարդուն տան աչք, բայց նա չցանկանա այն բացել, կամ տան ձեռքեր, բայց նա չցանկանա դրանք բարձրացնել...

Տեր, Դու արևին լույս ես տվել, և այն փայլում է այդ լույսով, աստղերին էլ ես տվել լույս, և նրանք առկայծում են, Դու տվել ես քամուն ուժ, և նա փչում է։

Տեր, Դու Քո զավակներին տվել ես մի պարզև, որն այս ամենից առավել է, բայց նրանք չեն օգտվում այդ պարզից։ Նրանք գրեթե մոռացել են, որ կարող են օգտվել այդպիսի ուժից և շատ հազվադեպ են օգտագործում այն, բայց չէ՞ որ այդ զենքը կարող է հազարավոր մարդկանց օրհնության առիթ հանդիսանալ։

Հռոմեական կայսր Կոնստանտինը տեսել էր, որ հին ժամանակների ոսկեդարամների վրա կայսրը պատկերված է հաղթական դիրքով կանգնած։ Իսկ նա, հակառակը, հրամայեց, որ դրամի վրա իրեն պատկերեն ծնկած. «Հենց ա՛յս ճանապարհով եմ ես հաղթանակի հասել»։

Մի անգամ բրիտանական միսիոներական ընկերության քարտուղարն այցելեց մի հավատացյալ վաճառականի և առաջարկեց, որ նա Աստծո գործի համար նյութական օգնություն ցուցաբերի։ Վաճառականը երկու հարյուր հիսուն դոլարի բանկային չեկ դուրս գրեց։ Այդ պահին նա հեռագիր ստացավ և, անհանգստանալով, ասաց.

- Հեռագրում ասվում է, որ իմ շոգենավերից մեկը խորտակվել է, և ամեն ինչ ծովի հատակն է անցել։ Ես դրա փոխարեն պետք է ուրիշ չեկ դուրս գրեմ։

Չեկային գրքույկը դեռ փակված չէր. նա դուրս գրեց

Մենք երբեք հաղթանակ չենք տանի հենց այն պատճառով, որ չենք աղոթում։ Վերադարձիր Աստծուն և խոստովանիր Նրան, որ թեև ունեիր այդ զենքը, բայց պատերազմի օրը փախուստի դիմեցիր։

Եկե՛ք Աստծուն և խոստովանեք ձեր պարտությունը։ Եթե հոգիները չեն գալիս ապաշխարության, դա ոչ թե այն պատճառով է, որ Աստված չի կարող փրկել, այլ՝ որովհետև դուք չեք պայքարում մեռնող մեղավորների

դարձի գալու համար այնպես, ինչպես բժիշկն է ծննդաբերության ժամանակ պայքարում ծնվող փոքրիկի կյանքի համար։

Չարլզ Սպերջեն

ուրիշ գումար ու տվեց քարտուղարին։ Վերջինս, նայելով չեկին, շատ զարմացավ, քանի որ այնտեղ 250 դոլարի փոխարեն 1000 դոլար էր գրված։

- Արդյո՞ք դուք չեք սխալվել,- հարցրեց նա վաճառականին։

- Ո՛չ, ես չեմ սխալվել,- արցունքն աչքերին պատասխանեց վաճառականը,- այդ հեռագիրն իմ Երկնային Հորից էր, և Նա ասում էր. «Ձեզ համար երկրի վրա գանձեր մի՛ դիզեք, ձեր գանձը երկնքում է»։

ՄԵՆՔ ԻԶՈՒՐ ՉԵՆՔ ՏԱՌԱՊԵԼ...

Վ
Կ
Ա
Յ
Ն
Ի
Ք
Յ
Ն
Ի
Ն

Հայրս մահացել էր երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ժամանակ, երբ ես 3 տարեկան էի: Մայրս միայնակ մեծացնում էր 7 երեխա: Աստծո հանդեպ հավատքը ստացել ենք դեռ մանկությունից, հավատացյալները մեր խրճիթում էին հավաքվում ծառայության: Դպրոց միայն մեկ տարի եմ գնացել, որովհետև ոչ կոշիկ ունեի, ոչ էլ՝ հագուստ: Սովորում էի ինքնուրույն, անգիր էի ամուսնու հոգևոր բանաստեղծությունները, որ արտասանեի հավաքույթի ժամանակ: Դեռահաս տարիքում Աստված ինձ մկրտեց Սուրբ Հոգով: Երբ սկսվեցին հետապնդումները, մենք հավաքվում էինք աղոթելու անտառում: Բայց Հիսուսի ծննդյան և հարության տոներին բոլորը գիշերը հավաքվում էին մեր խրճիթում, երգում և աղոթում էին ցածր ձայնով: Այդ ժամանակ իշխանության ներկայացուցիչներն այրեցին մեր խրճիթը, որպեսզի հավաքվելու տեղ չունենանք: Կրակից չկարողացանք հանել նույնիսկ տան իրերն ու մեր հագուստները: Մնացինք նրանով, ինչով հասցրել էինք փախչել տնից: Երեք տարի մեր մեծ ընտանիքն ապրում էր հավատացյալների տանը: Այդ տարիների ընթացքում, Աստծո օգնությամբ, կարողացանք մեզ համար տանիք ստեղծել, բայց քնում էինք դատարկ տախտակների վրա:

1952թ. հունվարյան մի օր, երբ ես տանը մենակ էի, խուզարկության նպատակով զինված ոստիկաններ եկան: Գտան Աստվածաշունչը: Դա նրանց համար բավարար էր, որպեսզի ինձ ձերբակալեին, և ինձ տարան Ռովենսկի բանտ: Տարան մի բանտախուց, որտեղ ոչ պառկելու տեղ կար, ոչ՝ նստելու: Բանտի վառարանները վառում էին շաբաթը մեկ անգամ: Տաքանալ կարող էինք միայն բաղնիքում, ուր մեզ տանում էին 10 օրը մեկ անգամ: Տալիս էին օրը մեկ անգամ 300գր. սև հաց, մի շերտի սուպ, մի քանի գդալ ձավարի շիլա: Բնիչները սկզբում շատ բարեհամբույր հարցնում էին ինձ, թե որտեղ եմ հավաքվում հավատացյալները, ով է սկսում քարոզել, մկրտված եմ արդյոք Սուրբ Հոգով և այլն: Ես պատասխանեցի, որ չգիտեմ, թե որտեղից եմ գալիս եղբայրները, ինչպես եմ նրանց անունները: Մի երիտասարդ քննիչ ինձ տարավ լավ կահավորված մի նոր բնակարան:

- Դու երիտասարդ և գեղեցիկ աղջիկ ես, ընդամենը 18 տարեկան: Հրաժարվիր Աստծուց, և այս բնակարանը մերը կլինի...

- Այդ տունն այսօր կա, վաղը կարող է քանդվել, պատասխանեցի ես,- Աստված ինձ համար ամենալավ բնակարանն է պատրաստել հավիտենական կյանքում:

- Իսկ դու փեսացու ունեցե՞լ ես,- հարցրեց քննիչը:

- Եղել է և կա՛,- պատասխանեցի ես:

- Նա քեզ կլքի, որովհետև դու բանտից դուրս կգաս հիվանդ ու ծերացած, և ոչ ոքի պետք չես լինի, եթե, իհարկե, ողջ մնաս:

- Ո՛չ,- առարկեցի ես,- իմ ընկերը և փեսացուն երբեք ինձ չի թողնի, եթե ես Նրան հավատարիմ մնամ:

- Իսկ ի՞նչ է քո փեսացուի անունը:

- Հիսուս Քրիստոս:

- Դու քանի՞ դասարան ես ավարտել:

- Մեկ:

- Չի կարող պատահել:

- Նայեք իմ քննչական գործը և կհամոզվեք:

Ինձ ուրիշ քննիչներ էլ հարցաքննեցին:

- Դա ճիշտ է, որ ձեր ուսմունքը երկիրը վառելու է:

- Այո՛:

- Սովետական իշխանությունն էլ:

- Այո՛:

- Իսկ դուք կփրկվե՞ք:

- Այո՛, մենք Հիսուս Քրիստոսի հետ կլինենք երկնքում:

Քննիչը բացեց Աստվածաշունչը և կարդաց.

- «...Եվ այդ թագավորությունների օրերում Երկնային Աստվածը կարարի մի թագավորություն, որը չի կործանվի դարեդար, և այդ թագավորությունը չի փոխանցվի ուրիշ ազգի, Նա կքանդի և կկործանի բոլոր թագավորությունները, բայց Ինքը հավիտյան կանգուն կմնա...»:

Իսկ հետո հարցրեց.

- Քո կարծիքով ի՞նչ թագավորության մասին է խոսքը:

- Մարգարե Դանիելը ասում է Աստծո Որդու՝ Հիսուս Քրիստոսի հավիտենական թագավորության մասին:

Քննիչը երկար լռությունից հետո նայեց ինձ ու ասաց.

- Ձեր հավատքը շատ է վախեցնում մեզ... Եթե դու մարդասպան լինեիր, մենք կարող էինք քեզ ներել և բաց թողնել, բայց այդ ամուր հավատքի համար մենք չենք կարող ներել քեզ:

Նա ամբողջ ուժով բռնցքով խփեց սեղանին և բղավեց.

-Դուք, սնահավատներ, հայրենիքի դավաճաններ, Ամերիկայի լրտեսներ, ձեզ բոլորիդ պետք է գնդակահարել: Մենք կուղարկենք քեզ այնտեղ, որտեղ սպիտակ արջի նստավայրն է:

- Ես Աստծուն չեմ դավաճանի, իսկ սպիտակ արջերից չեմ վախենում, ինչպես Դանիելը չվախեցավ առյուծներից:

Երեք օր ինձ պահեցին մենախցում, որտեղ շատ ցուրտ էր, տալիս էին միայն հաց և ջուր: Ես ուրախանում էի, որ ճշմարիտ հավատքի համար էի տանջվում, փառք էի տալիս Աստծուն և սաղմոս երգում:

Քննությունը տևեց երեք ամիս: Որպեսզի ինձ կոտրեին՝ հարցաքննում էին ամբողջ գիշեր, իսկ ցերեկը չէին թողնում՝ քնելի: Իսկ ես ուրախանում էի, որ զոհե քննիչի սենյակում կարողանում էի տաքանալ: Ես հրաժարվեցի ստորագրել արձանագրությունը, վերցրեցին մատնահետքերս և կցեցին գործին: Հրաժեշտ տալիս քննիչը գովասանքի խոսքեր ասաց.

- Դու լավ դիմացար, մենք քեզ հարգում ենք, որովհետև ամեն ինչ տարար և դավաճան չդարձար:

Միայն փակ դատավարության ժամանակ ես հանդիպեցի մեր եկեղեցու եղբայրներ Միոն Կուզմովիչ Բակունցին, Ալեքսեյ Տիխոնովիչ Օմակովիցին, քույրեր՝ Նիկա Անդրեևնա Կորենցին, Աննա Ալեքսանդրովնա Բուլենկոյին, որոնց նույնպես դատում էին: Յուրաքանչյուրիս դատապարտեցին 10 տարվա ազատազրկման՝ խիստ ռեժիմային ճամբարում, որոշվեց ունեցվածքի բռնագրավում և շարունակական աքսոր՝ 5 տարով: Ես բռնագրավելու ոչինչ չունեի, իսկ եղբայրներից և քույրերից բռնագրավեցին կովերին և խոզերին:

Մեզ տարան պառկելու հարմարություն ունեցող բանտախուց, որը մեզ համար շատ «ճոխ» էր: Հետո ինձ տարան Կիևի բանտ, որտեղ խցում ինձ հետ 150 հոգի էին: Ես բոլորին վկայում էի Հիսուսի մասին: Հետո

ինձ տարան Լենինգրադի բանտ, այնտեղից էլ՝ հյուսիս: Սկզբում մենք չգիտեինք՝ ուր ենք ընկել: Պատուհանից միայն տեսնում էինք անվերջանալի գիշեր: Բանտարկյալները՝ նախկին միանձնուհիները, պատմեցին մեզ, որ այստեղ 9 ամիս գիշեր է և ձմեռ, իսկ 3 ամիս՝ ցերեկ և ամառ: Քանի որ ես հրաժարվեցի աշխատել կիրակի օրերը, պասին և Ծննդյան տոնին, ինձ թողեցին առանց ուտելիքի և առանց նամակների: Այդ օրերին ես ապրում էի աղոթքներով: Իսկ աշխատանքը շատ ծանր էր՝ 25 կմ երկարությամբ խորանում էինք անտառի մեջ, կտրում և տեղափոխում էինք ծանր գերաններ, հետո հոգնած և սոված նորից ետ էինք գալիս: Մեկ անգամ չէ, որ ես ցրտահարվել եմ: Մի անգամ մեզ հանդիպակաց բերում էին բանտարկյալներ՝ տղամարդկանց ճամբարից: Չնայած նրան, որ ես հագել էի տղամարդու հագուստ և դրել գլխարկ, ինձ ճանաչեց Անտոն եղբայրը՝ Մալուշկա գյուղից: Նա հասցրեց ինձ պատմել, թե էլ ում են մեր գյուղից բանտ նստեցրել: Անմոռանալի էր նաև հանդիպումը Գրիշա Չմիլյով եղբոր հետ: Բայց ինչպե՞ս ուրախացա, երբ Վիկտոր Բելիխն ինձ թաքուն գրություն փոխանցեց: Հետո Բելիխ եղբայրը ինձ տվեց 5 ռուբլի՝ մեծ կարողություն ինձ համար:

Երբ գործերն անտառում վերջացան, մեզ տարան երկաթգծի վրա աշխատելու: Փորում էինք հողը և քարը էինք տալիս փայտակոճեր, ծանր պողպատե ռելսեր: Հոգնածությունից և սովից ընկնում էինք, որովհետև մեզ օրական 300գ հաց էին տալիս և ջրիկ ճաշ: Չնայած դժվարություններին՝ մենք հավատացյալ քույրերով հավաքվում էինք աղոթելու: Կարդում էինք Աստծո Խոսքը, որ եղբայրներն էին փոխանցել մեզ: Դա մանր տառերով արտագրված ձեռագիր էր՝ Նոր Կտակարանից: Ճամբարում շատ կանայք մեր վկայությամբ ապաշխարեցին, և մեր թիվը հասավ 40-ի: Աստված շատերին մկրտեց Սուրբ Հոգով: Դարձի եկավ ևս մի կին՝ վիրաբույժ, ազգությամբ գերմանուհի, որին դատապարտել էին 25 տարվա ազատազրկման՝ իբրև հայրենիքի դավաճանի: Երբ ձյունը սկսեց հալվել, մեզ կիսաճաշովոր կոշիկներ տվեցին: Բայց ծառահատարանում մենք մինչև ձնկները թաղվում էինք ձյան մեջ, այդ պատճառով մեր ոտքերը միշտ թաց էին և սկսեցին փտել: Այդ ժամանակ վերքեր էին բացվում, որոնց պատճառով մեզ տալիս էին 3 օրվա հանգիստ, իսկ հետո նորից քշում էին աշխատելու: Ավելի ուշ մեզ սկսեցին կծուտել մոծակները, ստիպված եղանք աշխատել միայն մոծակապաշտպան ցանց հագած: Կարճ ամռանից հետո նորից սկսվեց դաժան ձմեռը: Ես հիվանդացա թոքերի բորբոքումով ու պառկեցի: Ռենտգենը ցույց տվեց, որ իմ թոքերը սևացել են: Բանտի խղճուկ, սուղ դեղահաբերը՝ չօգնեցին, և ինձ ուղարկեցին մեռնելու հաշմանդամների ճամբարում: Օրերով ինձ պահում էին չջեռուցվող բարաքում և երբ համոզվեցին, որ ես լիովին թուլացա, նվազեցի, տեղափոխեցին ընդհանուր բարաք: Ես հետաքրքրվեցի և իմացա, որ այդտեղ ապրողների մեջ հավատացյալ չկար: Ուրիշ բարաքից եկավ մի կին և հարցրեց.

- Ձեր մեջ կա՞ մեկը Աբրահամի ընտանիքից:

- Կա՛, ուրախ պատասխանեցի ես: Մենք հարազատների նման գրկախառնվեցինք և համբուրվեցինք: Այդ կնոջը Սիբիր էին աքսորել Վրաստանից: Նա ինձ հյուրասիրեց համեղ կարկանդակով, որը ծանրոցով էր ստացել:

Ինձ տեղափոխեցին 8-րդ հիվանդանոցային բարաք, որը ոչնչով չէր տարբերվում մյուս բարաքներից, իսկ իմ առողջական վիճակը գնալով ավելի էր վատանում: Ես անընդհատ աղոթում էի Աստծուն, խնդրում էի, որ Նա ինձ Իր մոտ տանի: Աստված Սուրբ Հոգու միջոցով պատասխանեց, որ ինձ դեռ երկար տանջանքների, ծուռումուռ, փշերով ու մացառներով պատած, դժվար ճանապարհ է սպասվում, որ պետք է անցնեմ ևս մեկ փորձություն, ու դրանից հետո միայն ինձ ազատ կարձակեն:

Հետո ընտրեցին մեզ, տեղափոխեցին քնադարակներով բեռնատար վագոնների մեջ, որոնք չէին տաքացվում: Մեր շնչառությունից սառած պատերը ծածկվեցին եղյամով: Իմ բուշխատն ու վալիկակները սառել-կպել էին պատին: Մենք գրեթե անգիտակից վիճակում էինք: Մեզ տարան Դազախստան՝ բանջարեղեն մշակելու: Այստեղ նամակների քանակը չէր սահմանափակվում: Եվ ես եղբայր Բելիխից նամակ ստացա, նրան Աստված հայտնել էր իմ գտնվելու վայրը: Հետո նա ինձ ծանրոց ուղարկեց՝ սերուցքային կարագ: Ես այդ ժամանակ պառկած էի հիվանդանոցում և այդ «հարստությունը» կիսեցի իմ հավատացյալ քույրերի հետ: Այստեղ էլ էինք մենք հավաքվում՝ աղոթելու, մեզ այցելում էին Կարագանդայի եղբայրներն ու քույրերը: Աստված հայտնեց, որ կգա այնպիսի մի ժամանակ, որ հավատացյալները լիարժեք ազատ կլինեն: Մեզ համար դժվար էր դրան հավատալը: Բայց այդպես էլ եղավ:

Անճա Բուլեյկոյի հետ վերադարձա Ուկրաինա՝ իմ հարազատ Տիննոն գյուղը: Ինձ կանչեցին Սարնի շրջկենտրոն, և հենց այն աշխատակիցը, որը հետապնդում էր մեր եկեղեցուն, ասաց.

- Աղոթո՞ւմ ես Աստծուն:

- Աղոթում եմ և կաղոթեմ:

- Նորից բանտ կնստեցնենք:

- Նստեցրեք, ես Աստծո հետ ինձ այնտեղ էլ եմ լավ գգում:

- Ես էլ կուզեի այդպիսի հավատք ունենալ,- ասաց երիտասարդ քննիչը:

- Հանձնեք ձեր կուսակցական տոմսը, զոջացեք և սկսեք քրիստոնեական կյանք:

- Եթե ես դա անեմ՝ ինձ անմիջապես 25 տարով կդատեն:

- Պատիժը կկրեք և հետո հավիտյան Հիսուսի հետ կլինեք:

Նա ժպտաց և ասաց.

- Ինչպես որ հավատքով հաստատ մնացիք, այդպես էլ շարունակեցեք: Ձեր հավատքը ճշմարիտ է:

Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաների մեջ եղան այնպիսիք, որ չտառապեցին հավատքի համար, նրանք նահանջեցին՝ կատարելով աթեիստական իշխանության պահանջները: Նրանցից շատերն ինձ ասում էին, որ ես իզուր եմ լուռ տառապել բանտում: Այդպիսիներին ես պատասխանում էի Հիսուսի խոսքերով, որ տանջանքով կարող եք մտնել երկնքի թագավորությունը, որ Նրան հալածել են, մեզ էլ են հալածելու, Իր անվան համար շատերին ատելի կլինենք:

Եվ ինձ ընդդիմացողները ոչ մի բանով չէին կարողանում հակառակել Սուրբ Գրքին:

Անճա Անդրեևնա Կոտոկ

Չ եր եր ե խ ա ն եր ի ն մ ի՝ զ ո հ ա ք եր ե ք Ժ ա մ ա ն ա կ ա կ ի ց մ ո ղ ո ւ ֆ ն եր ի ն

«Քու սերնդեղ Մողորքի համար կրակէ անցնել մի՛ թողոր և քու Աստուծոյդ անունը մի՛ պղծեր: Ես եմ Տերը» (Ղևա.18:21):

«... Իսրայելի որդիներեն և Իսրայելի մեջ պանդխտացող օտարականներեն ով որ իր զավակներեն մեկը Մողորքին տայ, անշուշտ պետք է մեռցուի... Ես այն մարդուն դեմ պիտի ըլլամ ու զանիկա իր ժողովրդին մէջէն կորսնցնեմ...» (Ղևա.20:2-5):

Հնչպես բացատրում է Սուրբ Գրոց բառարանը, Մողորքը գարշելի հեթանոսական կուռք է, որին երկրպագում էին ամորհացիները՝ որպես իրենց գերագույն աստվածության կամ արքայի: Այստեղից էլ ծագել է նրա անունը (բնագրում՝ Մոլեխ, համապատասխանում է եբր. «մոլեխ» բառին, որը նշանակում է «արքա»):

Թեև Աստված մահվան սպառնալիքով արգելել էր երեխաներին զոհաբերելը, սակայն Աստծո ժողովուրդը, այնուամենայնիվ, շարունակում էր պաշտամունք մատուցել Մողորքին: Մողորքը հսկայական քարե արձան էր՝ ցլի մեծ գլխով և առաջ պարզված պղնձե շիկացած մարդկային ձեռքերով (շիկանում էր ներսում այրվող կրակից):

Թեկուզ մի ակնթարթ պատկերացրեք այդ չարագուշակ, սարսափելի իրադարձության վայրագ տեսարանը, որը տեղի էր ունենում *Ենովմի որդիին ձորին մեջ* (Երեմ. 7:31). հսկայական կուռք, որի ներսում կրակ է վառվում, և այդ մարմնացյալ հրեշի զոհաբերվող երեխաների աղաղակ: Ողջ-ողջ այրվող երեխաների տագնապալի, հուսահատ ճիչերը խլանում էին աղմկոտ երաժշտության մեջ:

Գարշելի հեթանոսական ծեսը ժամանակ առ ժամանակ հարություն էր առնում Իսրայելի ժողովրդի մեջ, թեև Տերը խստորեն զգուշացրել էր, որ դա չկատարեն՝ սպառնալով այդ պղծությունն անողին կործանել ու անիծել:

Մեր օրերում մարդիկ այդպիսի դաժանության մույնիսկ հիշատակումից փշաքաղվում են: Մենք դատապարտում ենք անցյալը, բայց ներկայումս այդ մեղքը բազմացել է և տարածվել, օրինական տեսք է ընդունել: Միայն թե այժմ չեն լավում երեխաների ճիչերը. Մողորքը երեխաներին անաղմուկ է կուլ տալիս: Հիվանդանոցային սենյակներում

մայրերը կրթված բուժանձնակազմի և ժամանակակից բուժարքավորումների օգնությամբ անգթորեն իրենց գրկից պոկում են իրենց անպաշտպան, փոքր, բայց արդեն կյանք ունեցող և ապրել ցանկացող երեխաներին:

Աստված երեխաներին կյանք է տվել, և երեխան պետք է ապրի, բայց Մողորքը պահանջում է. «Տո՛ւր», և մայրերը, ի հեճուկս նրա՝ սատանայի, տալիս են:

Մեծ մեղքը՝ արհեստական վիժեցումը (աբորտ), որպես անեծք հանգչում է երկրի բնակիչների վրա, և մեծ հատուցում է լինելու անմեղ սպանվածների համար:

Բայց նրանք, ովքեր գիտակցել են դա, դեռ ունեն կյանք Արարողի առջև զղջալու հնարավորություն, և Հիսուս Բրիստոսի Արյունը կլվանա այդ մեղքը նրանց հոգու վրայից: Քանի դեռ կենդանի եք, շտապե՛ք զղջալ և ապաշխարել:

Մողորքը նվաճել է ոչ միայն այս աշխարհը, այլև երբեմն ներխուժում է քրիստոնյա ընտանիքներ: Նա չի կարող խլել մեր երեխաների մարմինները, բայց փորձում է խոնարհեցնել մեզ, որ մենք իրեն զոհաբերենք մեր երեխաների հոգիները: Այսօր շատ ծնողներ ընտանիքի շրջանակներում երեխաների հոգիները երկնային հացով սնելու փոխարեն թույլ են տալիս, որ երեխաները հեռուստացույցի միջոցով խմեն այս աշխարհի մեղքի ու պղծության թույլը:

Կարո՞ղ են արդյոք մանկական հոգիները մնալ առողջ: Մեղքի թույլը ախտահարում է երեխաների հոգիները, տուժում է նաև մարմինը՝ թույլ տեսողություն, խախտվում են նյարդերը, քիչ շարժունակ մկանները թուլանում են, և գլխացավն ու հյուծվածությունն ուժեղանում է:

Դժոխքից եկող այդ ծրագրերը քրիստոնյաների տոները լցնում են ճիշով, կռիվներով, պայթյուններով և սպանություններով, պղծությամբ ու բռնությամբ, ինչպես նաև դիվական շեղում ունեցող մուլտերով: Եվ մանկական հոգիները սնվում են սուպերմենների ու բեթմենների, ուրվականների, կախարդների և մոգերի «հեռուստությամբ» ու արկածներով:

Մենք թեթևամտորեն թույլ ենք տալիս մեր երեխաներին սնվել այս աշխարհի լեշերով, նրանց համար գնում ենք դիվական խաղալիքներ, հավանություն ենք տալիս առաջին հայացքից անվտանգ թվացող համակարգչային խաղերին, երեխաներին գրանցում ենք արևելյան մենամարտի պարապմունքների և չենք մտածում, որ մենք ինքներս Աստծուց մեզ վստահված այդ թանկարժեք հոգիները հոժարակամորեն նետում ենք ժամանակակից Մողորքի շիկացած ձեռքերի մեջ: Եվ երեխաները դանդաղ մահանում են՝ հանձնված դիվական իշխանությանը: Չարություն, զրգռություն, ճիչ, ծեծկոտուք, անհնազանդություն՝ ահա մահացող մանկական հոգիների դառը պտուղները:

Անցնում են տարիներ, ծերացած ծնողներն Աստծո առջև լաց են լինում իրենց երեխաների հոգիների համար, բայց հաճախ երեխաներն արդեն չեն կարող կատարել ճիշտ ընտրություն և սկսել քրիստոնեական կյանք: Ուստի, քանի դեռ երեխաները փոքր են, մաքրե՛ք մեր տները դիվական բռնությունից, չխոնարհվե՛ք Մողորքին, և Աստծո օրհնությունը կլինի մեզ և մեր երեխաների հետ մինչև հազար սերունդ: *«Слово христианина», N 6 (2001г.)*

Խ Ր Ա Տ Ա Ն Ի

Ճամբայ կա, որ մարդուն շիտակ կերեալ,
բայց անոր վախճանը մահվան ճամբան է:

Մատթայ 14:12

Ճամարտութիւնը ծախու առ ու զանիկա մի՛
ծախեր, նմանապէս իմաստութիւնը, խրատն ու
Հանճարը:

Մատթայ 23:23

Սերն ու երկյուղը քեզ բնավորութիւն
դարձրու, որ խաբէութեամբ չտանջվես:

Որքան զուրկ ես մտում, չարչարվում, նեղվում ու
Համբերում ես, քեզ Համար անսպական գանձ ես
պատրաստում երկնքում, իսկ եթէ տրտնջում ու
նեղարտում ես, իզուր ես աշխատում՝ անվարձ կմ-
նաս:

Գոտեանդովի՛ր Քրիստոսի չարչարանքներով եւ
Նրա Համար Համբերի՛ր, որ վայելես անանց բարու-
թիւնները:

Աստված ինչ շնորհներ որ տալիս է քեզ, կարի-
քավորների պետքերի Համար ծառայեցրու, որ
շնորհներն աղբյուրի պէս առատանան, եւ դու փա-
ռաւորվես:

Մարմասեր կրոնավորը նման է խողի, ծովա-
ցած մեղքերից կխեղդվի:

Կեղծավոր կրոնավորը սատանայի քող է. իր
տակ պաշէլով սատանային՝ մարմնի աղտոտու-
թիւնն է ծածկում եւ նկարատեպ գիմակներով
խաբում է տեսնողներին: Սրանք գայլեր են գառան
մորթով, որոնց Քրիստոսն սպառնաց անՀավատ-
ների Հետ դատել:

Մանուկ կրոնավորը, եթէ ծերերի Հսկողութեան
տակ չէ, դուրսին որս է սատանայի Համար:

Միրելի՛ ընթերցող, թերթն ունենալու է
նաև հարց ու պատասխանի բաժին, ուստի
կարող եք ձեզ հետաքրքրող հոգևոր հարցերը,
առաջարկություններն ու վկայություններն
ուղարկել խմբագրություն:

Հեռ.՝ 093-53-25-26, 093-95-49-30

Հարուստ ըլլալու մի՛ աշխատիր, քո
խորհուրդէդ ետ կեցիր:

Մատթայ 23:4

Որդեա՛կ իմ, Տիրոջմէն ու Թագաւորէն
վախցիր ու խռովարար մարդոց Հետ մի
խառնվիր:

Մատթայ 24:21

Հատ մանկահասակ կրոնավորին մի՛
Հայտնիր քո գաղտնիքները, որովհետեւ (դա) Նրա
Համար մահ է:

Զվարճասեր կրոնավորը գերգեսացի դեւ է:

Մի՛ սիրիր ուտելիքների եւ ըմպելիքների Հա-
գուրդը, եթէ ոչ մարմինդ կդարձնես պոռնկութեան
քաղաք ու սատանայի ամրոց:

Գինին բազմաթիւ ախտեր է բորբոքում եւ
Աստծու երկյուղը Հալածում:

Ոչ որի մի՛ տրտմեցնիր ու ոչ որից մի՛ տրտմիր:

Մխալած աշակերտի վրա մի՛ բարկանա, որով-
հետեւ Հիվանդն իր կամքով չի Հիվանդանում:

Առանձին Հանդիմանէլն է աստվածասիրու-
թիւն:

Գոհունակութեամբ աշխատելը առանց պսակի
չի մնա:

Պճասեր կրոնավորը դեւերի հյուրընկալ է:

Եթէ Աստծու Համար ես Հալածվում, վախ մի՛
ունենա:

ԵԶՆԻԿ ԿՈՂՄԱՑԻ, ԵՂԾ ԱՂԱՆԴՈՑ
5-րդ դար

«Քարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է
անվճար և տպագրվում է հոժարակամ
նվիրատվությունների շնորհիվ: